

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

í t é l e t e

Az ügy száma: Pfv.V.21.155/2025/7.

A tanács tagjai: Dr. Suba Ildikó a tanács elnöke

Dr. Varga Edit előadó bíró

Dr. Csesznok Judit Anna bíró

Dr. Gyarmathy Judit bíró

Dr. Puskás Péter bíró

A felperes: felperes neve

(felperes címe)

A felperes képviselője:

felperes képviselőjének neve

(felperes képviselőjének címe,

ügyintéző: Dr. Kovátsits László ügyvéd)

Az alperesek: I. rendű alperes neve

(I. rendű alperes címe)

II. rendű alperes neve

(II. rendű alperes címe)

Az alperes képviselője:

I. rendű alperes képviselőjének neve

(I. rendű alperes képviselőjének címe,

ügyintéző: Dr. Kodela Viktor ügyvéd)

A per tárgya: szerződés érvénytelenségének megállapítása és az eredeti ingatlan-nyilvántartási állapot helyreállítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéletábla

17.Pf.20.021/2025/8.

Az elsőfokú bíróság és határozatának száma:

Fővárosi Törvényszék

15.P.20.569/2022/50.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 4.552.950 (négymillió-ötszázötvenkétezer-kilencszázötven) forint együttes másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget, valamint a magyar államnak az esedékesség napjáig – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési és 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A perbeli ingatlant a felperes és az I. rendű alperes testvérek szülei, a II. rendű alperes és az örökhagyó 2003-ban vásárolták $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban a gyermekeik részére, maguknak a haszonélvezet jogát fenntartva. Az örökhagyó 2021 májusában bekövetkezett halála óta az ingatlanban életvitelszerűen a II. rendű alperes lakik.

[2] A felperessel szemben ... miatt folyamatban volt büntetőeljárásban a bíróság a felperes bűnösségét állapította meg, vele szemben 2014. április 9-én jogerősen ... büntetést alkalmazott.

[3] A felperes ajándékozó és az örökhagyó megajándékozott között 2014. január 30-án a perbeli ingatlan felperesi tulajdonú hányadára ajándékozási szerződés jött létre. Ugyancsak az örökhagyónak ajándékozta a felperes a 100%-os tulajdonában álló gazdasági társaságban lévő üzletrészt.

[4] Az örökhagyó halála után folyamatban lévő hagyatéki eljárásban az eljáró közjegyző az öröklési rendet akként állapította meg, hogy a törvényes örökösök $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban a felperes és az I. rendű alperes, akik a II. rendű alperes haszonélvezetével terheltlen szerzik meg a hagyatékot. A hagyatéki tárgyaláson a felperes bejelentette, hogy az ingatlan tulajdoni hányadának ajándékozására azzal a megállapodással került sor, hogy azt az örökhagyó majd visszaajándékozza az ő részére. Az I. rendű alperes a felperes nyilatkozatában foglaltakat nem ismerte el. Ezt követően a közjegyző ideiglenes hatállyal a törvényes öröklés rendje szerint adta át a hagyatékot, végzése a 2025. szeptember 18-án kelt határozata értelmében teljes hatályúvá vált.

A felperes keresete, az alperesek ellenkérelme

[5] A felperes keresetében az ajándékozási szerződés érvénytelensége miatt az eredeti állapot helyreállítását, a perbeli ingatlanhányadra vonatkozó $\frac{1}{2}$ tulajdonjoga visszajegyzését és az alperesek mindezek türéseire kötelezését kérte a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 7. § (1) bekezdése, a 117. § (3) bekezdése, a 198. § (1) bekezdése, a 200. §-a, a 207. § (6) bekezdése, a 234. §-a, a 237. §-a, a 239/A. §-a, valamint az 579. §-a alapján. Előadta, hogy az ajándékozás indoka az

volt, hogy a büntetőeljáráshoz kapcsolódó esetleges polgári jogi igények elől a tulajdonában álló vagyontárgyakat elvonva azokat biztonságban tudja, ezért ideiglenes jelleggel került sor a tulajdonjog örökhagyóra történő átruházására. Sem neki, sem az örökhagyónak nem volt olyan szándéka, hogy a tulajdoni hányad véglegesen kikerüljön a tulajdonából, és e megállapodásról az alperesek is tudtak.

[6] Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Előadása szerint a felek akarata a tulajdonjog átruházását célozta, a felperes által előadott tartalmú „ideiglenes átruházásra” irányuló mögöttes megállapodás nem létezett és ha mégis, az írásbafoglalás hiányában nem hatályosult.

[7] A II. rendű alperes a kereset teljesítését nem ellenezte.

Az első- és másodfokú ítélet

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével az ajándékozási szerződés érvénytelenségét megállapította és az eredeti állapot helyreállítása körében a felperes tulajdonjogának visszajegyzése iránt intézkedett. A lefolytatott tanúbizonyítás alapján megalapozottnak találta, hogy az ajándékozási szándék színlelt volt, a szerződést a felek a felperes képviseletét a büntetőeljárásban ellátó ügyvéd tanácsára kötötték, azzal, hogy a bűncselekménnyel kapcsolatos esetleges kárigénnyel szemben a felperes vagyontát biztonságban tudják. Megalapozatlannak találta az I. rendű alperes érvelését, miszerint az ajándékozás indoka a felperes javára mutató többletjuttatás kompenzálása volt.

[9] Az I. rendű alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetet elutasította. Megalapozottnak találta az I. rendű alperes hivatkozását, amely szerint az ajándékozási szerződés nem színlelt, a felperes ugyanis maga adta elő, hogy a szerződési akaratuk kifejezetten arra irányult, hogy az ingatlanhányad kikerüljön a felperes vagyonából, ezzel azt megóvják egy esetleges későbbi kárigénnyel. Azt a körülményt, hogy a tulajdonátruházás ideiglenesen történt, az érdemi döntés szempontjából lényegtelennek találta, egyebekben e körülmény is a tulajdon átruházására irányuló valós szándékra utal. Okfejtése szerint az elsőfokú bíróság által lefolytatott tanúbizonyítás szükségtelen volt, mindazonáltal a tanúvallomásokból sem vonható le a felperes állításával ellentétes következtetés. Annak pedig, hogy a tulajdonátruházási szándék meghatározott időre – a felperessel szemben érvényesíthető követelés elévüléséig – szólt, nincs jelentősége.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[10] A jogerős ítélet ellen felülvizsgálattal élő felperes annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte, mert a jogerős ítélet az általa megjelölt anyagi jogi [többek között a régi Ptk. 207. § (1), (5), (6) bekezdése] és eljárási szabályokat, valamint az Alaptörvény 28. cikkét egyaránt az ügy érdemére kiható módon sérti. Kérte továbbá az I. rendű alperes perköltségben való marasztalását.

[11] Érvelése szerint a másodfokú bíróságnak nem volt lehetősége a bizonyítás adatainak felülmérlegelésére, mert a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. § (1) bekezdésében foglalt feltételek nem teljesültek és a Pp. 369. § (3) bekezdés a) és b) pontja szerinti felülbírálati jogkör sem állt fenn. Mindezek miatt a másodfokú bíróság jogszabálysértő módon nyilvánította szükségletlennek az elsőfokú bíróság által lefolytatott tanúbizonyítást, különösen úgy, hogy ítélete sem az I. rendű alperes fellebbezési hivatkozásait, sem az elsőfokú bíróságtól eltérő anyagi jogi álláspontját nem tartalmazza.

[12] Hangsúlyozta, hogy az I. rendű alperes nem érvelt az ajándékozási szerződés színleltisége ellen, csupán arra hivatkozott, hogy az örökhagyó mint szerződő fél elhalálozása folytán a szerződési akarat vizsgálata kizárt, ezért a bizonyítás lehetetlenült.

[13] Rámutatott, hogy a másodfokú bíróság kizárólag a tulajdonátruházási szándékot vizsgálta, de tévesen következtetett arra, hogy akarat hiánya nem állt fenn, a felek ugyanis kifejezetten – a tényleges szándékukat nem tükröző – „látszat” ügyletet kívántak kötni, amely alkalmas arra, hogy a büntetőeljárással kapcsolatos esetleges kárigényektől megóvja a felperesi tulajdont. Ebből a szempontból van jelentősége a szerződés ideiglenességének, az ugyanis azt támasztja alá, hogy a felperesnek tényleges tulajdonátruházási szándéka nem volt, az ideiglenességet pedig a tanúvallomások is megerősítették.

[14] Sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság nem indokolta: mennyiben és milyen okból tartja tévesnek az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelését és az sem állapítható meg, hogy milyen tényeken alapul az elsőfokú bíróság értékelésével ellentétes anyagi jogi következtetése, azaz, hogy a felperes miért lett pervesztes.

[15] Az eljárási szabálysértések között a Pp. 370. § (1) bekezdésének megsértését állította, a másodfokú bíróságnak ugyanis nem volt felülbírálati jogköre a bizonyítás eredménye okszerűtlenné minősítésére. A Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja alapján módjában állt ugyan eltérő jogi következtetést levonni, a Pp. 369. § (4) bekezdés értelmében azonban ehhez el kellett volna végeznie a szükségesnek tartott anyagi pervezetést. Mindezek hiányában a másodfokú bíróság eljárása a Pp. 279. §-át is sérti, mérlegelése ezen túlmenően téves. Megsértette a másodfokú bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdését is, ítéletének jogi indokolása ugyanis nem teljes körű: szükségletlennek tartotta az elsőfokú bíróság által beszerzett és felhasznált bizonyítást, viszont adós maradt az általa figyelembe vett körülmények rögzítésével. Tévesen értékelte a felperes előadását, az ugyanis a Pp. értelmében bizonyítéknak nem tekinthető. Nézete szerint a bizonyítékok értékeléséből csak egyetlen, ám a jogerős döntéssel ellentétes következtetésre lehet jutni, arra, hogy a szerződő felek akaratuk eltért a kifejezett jognyilatkozatuktól, ezért kizárt az a következtetés, hogy az ajándékozási szerződés nem volt színlelt. Ez a megállapítás a logika szabályaival is ellentétes, az ajándékozással ugyanis az ingatlan ¼ tulajdonától fosztotta meg magát a felperes, olyan körülmények között, amikor a haszonélvező örökhagyónak szüksége sem volt a tulajdonjogra.

[16] Az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet elleni fellebbezése kiterjedt a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontjára, így a másodfokú bíróságot nem kötötte az elsőfokú

bíróság által rögzített tényállás, de az abban foglaltakat a másodfokú bíróság nem változtatta meg. Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményét a másodfokú bíróság nem hagyta figyelmen kívül, ellenkezőleg: a bizonyítékokat a maguk összességében értékelte és figyelemmel volt a felperesi előadásokra is. A bizonyítékok értékelése eredményeként pedig helyesen következtetett arra, hogy a szerződő felek akarata – fedezetelvonási céllal – a felperesi tulajdoni hányad átruházására irányult, szerződési akaratuk tehát megegyezett a szerződéses jognyilatkozattal, színlelés nem történt. Fenntartotta, hogy a szerződéses nyilatkozatok értékelése körében a II. rendű alperes nyilatkozatai nem pótolják az örökhagyó előadását és a tanúvallomások sem alapoznak meg ellentétes következtetést, a tanúk ugyanis nem bírtak közvetlen tudomással az örökhagyó szándékáról és a szerződéskötés körülményeiről. Mindezek kifejtésével a másodfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének.

[17] Rámutatott, hogy a felülvizsgálati kérelem nem támadja a jogerős ítélet mérlegelését, a felperes sem iratellenességre, sem logikai ellentmondásra nem hivatkozott, azaz nincs olyan előadás, amely a felülvizsgálatot megalapozná, ez pedig a felülvizsgálati kérelem elutasítását indokolja.

[18] Érdemben előadta, hogy a jogerős ítélet nem sért anyagi jogi szabályt és az Alaptörvény rendelkezéseit sem, az Alaptörvény sérelmének vizsgálata nem a Kúria, hanem az Alkotmánybíróság hatásköre.

[19] A másodfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a felek nem színlelték a tulajdonátruházási akaratot, annak motívuma, a fedezetelvonás pedig nem semmisségi, hanem hatálytalansági ok. Álláspontja alátámasztására a Kúria Pfv.20.480/2016/8., Pfv.20.049/2020/10., Pfv.21.810/2018/13. számú határozataira, valamint a Pfv.21.222/2012., Pfv.21.401/2011., Pfv.21.163/2011. Pfv.21.128/2011. és Pfv.20.508/2012. számú ügyben hozott határozataira utalt és hangsúlyozta, hogy a felek esetleges titkos fenntartása a szerződés érvényessége szempontjából közömbös.

A Kúria döntése és jogi indokai

[20] A felülvizsgálati kérelem alapos.

[21] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között bírálta felül és azt a felperes által hivatkozott anyagi jogi szabálysértés alapján megalapozottnak találta, a másodfokú bíróság ugyanis a régi Ptk. 207. § (6) bekezdésének téves értelmezésével utasította el a keresetet. Elöljáróban, a felperes eljárási hivatkozásait tekintve a Kúria rámutat, hogy azok nem voltak eredményesek. A Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségét a másodfokú bíróság nem sértette meg, megváltoztató döntését röviden indokolta ugyan, de abból megállapítható volt, hogy ítéletét mire alapította.

[22] A Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti anyagi jogi felülbírálat során is a jogszabályoknak megfelelően járt el a másodfokú bíróság, nem sértette meg a Pp. 279. § (1)

bekezdését, csupán eltérően értelmezte a régi Ptk. 207. § (5) és (6) bekezdésében foglaltakat, erre azonban az eljárásjogi keretek a másodfokú bíróság számára lehetőséget biztosítanak.

[23] Az anyagi jogi szabály, a régi Ptk. 207. § (6) bekezdésének téves értelmezése azonban téves érdemi döntést eredményezett. Nem vitatott tény volt a perben – a felperes is megerősítette –, hogy a szerződési akaratuk az örökhagyóval egybehangzó volt: ajándékozási szerződést kívántak kötni azzal a céllal, hogy az esetleges polgári jogi igények elől elvonják a perbeli ingatlant. A másodfokú bíróság által lényegtelennek tekintett ideiglenesség azonban – amely szerint az elévülési idő elteltével az örökhagyónak az ajándékot vissza kellett volna szolgáltatnia – arra utal, hogy a tulajdon átruházása színlelt volt. Az örökhagyó mintegy „megőrzési” céllal, a rendelkezési jog erős korlátozásával szerzett tulajdonjogot: az ajándékot vissza kellett adnia a felperesnek, azaz valójában maga nem rendelkezhetett azzal. A felek valós akarata nem irányult a tulajdonjog legerősebb részjogosítványának, a rendelkezési jognak az átadására, az ajándékozás valós szerepe az ingatlan egyfajta megőrzése volt arra az időre, amikor a felperessel szembeni igények érvényesítési ideje lejár. Mindebből az következik, hogy a tulajdonátruházási szándékot a felek színlelték [rég Ptk. 207. § (6) bekezdés], egyikük akarata sem irányult a tulajdonjog tényleges átruházására, illetve megszerzésére: a valós szándék az igényérvényesítés előli elvonás volt, és ennek csupán eszköze az ajándékozás. A szerződéses akarat e tartalmát a felperes és a II. rendű alperes is egyezően adta elő és a tanúk is alátámasztották, az I. rendű alperes pedig – bizonyítottság esetére – azzal érvelt, hogy az ilyen célzattal kötött tulajdonátruházás nem a színleltség okozta semmisség, hanem a fedezetelvonás miatti hatálytalanság fogalmi körébe tartozik.

[24] Az I. rendű alperes védekezésére tekintettel fontos a fedezet elvonása érdekében színlelt – semmis – szerződés elhatárolása a fedezetelvonó, relatíve hatálytalan szerződéstől. A különbség a két jogi minősítés között abban áll, hogy fedezetelvonás esetén a felek egyező akarata a tulajdonjog átruházására irányul annak minden részjogosítványával együtt. A cél ez esetben is a vagyontárgy elvonása az ajándékozó hitelezői elől, ám a tulajdonjog átruházását a felek akár véglegesnek és teljesnek is számhatják: a megajándékozott szabadon rendelkezhet az ajándékkal, a tulajdont átruházhatja, megterhelheti stb., és ettől független, hogy a fedezetelvonásra okot adó helyzet megszűnésével a felek kötnék-e újabb szerződést a tulajdonjog visszaadására vagy sem. Valójában erre az esetre irányadó indoklást adott a másodfokú bíróság.

[25] A perbeli helyzetben ezzel szemben a felek szándéka eleve nem irányult átruházásra: tényleges akaratuk az ingatlan változatlan állapotban történő megőrzése volt „jobb időkre”, az ajándékozás a tényleges szándék „fedezeti”, azaz színlelt ügylete volt. Itt jut jelentőséghez a másodfokú bíróság által irrelevánsnak ítélt ideiglenesség, a tulajdonszerzés korlátozottsága. Amint azt a Kúria hasonló tényállás mellett meghozott, közzétett határozatában (Pfv.VII.20.143/2023/3.) kifejtette, az átruházási szándék ideiglenessége általában az ügylet színleltségére utal, mert az ideiglenesség ellentétes a tulajdonjogot jelentő legteljesebb jogi hatalommal és azt jelentősen korlátozza. A kifejtettek alapján, mivel a feleknek a tulajdonjog átruházására irányuló szerződéses akarata nem volt, a perbeli ajándékozási szerződés a régi Ptk. 207. § (6) bekezdése szerinti színlelt szerződésként minősül, amelynek semmissége lehetővé teszi a felperes által kért eredeti állapot helyreállítását [rég Ptk. 237. § (1) bekezdés]. Az I. rendű alperes védekezésére figyelemmel mutat rá a Kúria, hogy az azonos okból fennálló tudatos, kétoldalú akarathány a bírói gyakorlat szerint nem a régi Ptk. 207. § (5) bekezdésének keretei közé illik, hanem a régi Ptk. 207. § (6) bekezdésének hatálya alá tartozik és a szerződés semmisségét eredményezi

(Legf.Bír.Gfv.X.31.147/2000.). A kifejtett indokok összhangban állnak az I. rendű alperes által hivatkozott referenciahatározatokban foglaltakkal is, a Kúria a döntéshozatalnál nem tért el jogkérdésben a közzétett határozataitól, azokban ugyanis fel sem merült a tulajdonátruházás ideiglenességének kérdése. Az a körülmény pedig, hogy tényleges akarataikat a felek nem foglalták írásba, ugyancsak nem akadály a színleltség miatti igényérvényesítésnek, a színlelés ugyanis önálló érvénytelenségi ok, amelynek lényege, hogy a valós akarat nem „jelenik meg” a felek szerződésében.

[26] A kifejtettekhez kapcsolódva csupán utal a Kúria arra, hogy a fedezetelvonó szerződés hatálytalanságára és annak jogkövetkezményére kizárólag a sérelmet szenvedő hitelező alapíthat igényt, az I. rendű alperes pedig nem ebből a pozícióból, hanem a megajándékozott örököséként állította a fedezetelvonást, ezért legfeljebb annak tényalapja lett volna értékelhető a kereset ellenében, azonban az ezzel kapcsolatos I. rendű alperesi hivatkozások nem igazolódtak. Ugyancsak az I. rendű alperes védekezése alapján emeli ki a Kúria, hogy a szerződő fél – jelen esetben az örökhagyó – halála általában nem teszi lehetetlenné a szerződési akarat feltárását. Az adott esetben a II. rendű alperesnek a felperesével egyező személyes előadása és a tanúvallomások alapján a szerződési akarat biztonsággal rekonstruálható volt.

[27] Az ismertetett indokok alapján az elsőfokú bíróság értékelte helyesen a bizonyítékokat, jogi minősítésével a Kúria mindenben egyetértett, az ismertetett indokok alapján jogszabálysértő [régi Ptk. 207. § (6) bekezdés] másodfokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett ezért a Pp. 424. § (3) bekezdése értelmében helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét.

[28] A felperes felülvizsgálati kérelme eredményre vezetett, ezért az I. rendű alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében köteles megfizetni a fellebbezési és a felülvizsgálati eljárásban a felperes jogi képviselőjével felmerült, – a jelen eljárásra már irányadó – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése és 5. § (1) bekezdése szerint meghatározott ügyvédi munkadíjból álló perköltséget. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés n) pontja alapján fennálló tárgyi illetékfeljegyzési jogra tekintettel le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdése, valamint az 50. § (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illetéket a Pp. 83. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján ugyancsak a pervesztes I. rendű alperes köteles megfizetni az államnak.

[29] Tájékoztatja a Kúria az I. rendű alperest, hogy az illeték megfizetése a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára. Az illeték megfizetése során az I. rendű alperesnek közleményként fel kell tüntetnie a Kúria megnevezését, az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó kúriai határozat számát (Pfv.V.21.155/2025/7.), valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító jelét.

[30] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja kizárja.

A döntés elvi tartalma

Amennyiben a tulajdonátruházás az ajándékozóval szembeni igények elévüléséig, egyfajta „megőrzési” jelleggel történik, a tulajdonosi jogok teljességének átruházását a felek csupán színlelik, ezért szerződésük semmis.

Záró rész

Budapest, 2026. január 28.

Dr. Suba Ildikó s.k. a tanács elnöke, dr. Varga Edit s.k. előadó bíró, dr. Csesznok Judit Anna s.k. bíró, dr. Gyarmathy Judit s.k. bíró, dr. Puskás Péter s.k. bíró